

Η Δημοκρατία είναι το καλύτερο πολίτευμα που γνωρίζουμε έστω με τα ελλείμματά της στην εποχή μας και η πολιτική απαραίτητο στοιχείο της, αλλά και το μεγαλύτερο εμπόδιο στην ομαλή λειτουργία της. Το πρόβλημα, βέβαια, δεν είναι η πολιτική, αλλά οι πολιτικοί, που με σπάνιες εξαιρέσεις υπηρετούν την ματαιοδοξία τους και όχι το έθνος. Στόχος τους πώς να εκλεγούν και να επανεκλεγούν με κάθε τρόπο, να διατηρηθούν στην εξουσία για να μπορούν να νέμονται τα προνόμιά της, αλλά αν αυτοί στραβώνουν και πωλούν, εμείς γιατί δεν βλέπουμε πριν αγοράσουμε; Ταυτιζόμαστε με ένα κόμμα και το ψηφίζουμε με φανατισμό, ακόμη και όταν μάς πληγώνει επειδή δεν μπορούμε να δούμε μπρος από την μύτη μας. Ομως, οι πολιτικοί θα μάς κολακεύσουν, θα γονατίσουν μπροστά μας για να εκλιπαρήσουν την ψήφο μας, αλλά όταν εξασφαλίσουν την εκλογή τους μάς δίνουν την κλωτσιά.

Όπως έκανε ο Μπομπ Καρ που, πριν εκλεγεί 51ος πρόεδρος της ΝΝΟ το 1995, ήθελε στενές σχέσεις με την Κοινότητα για να ενισχύσει την εκλογική βάση του και γι' αυτό, έναν ή δύο μήνες πριν τις εκλογές που τον ανέδειξαν πρόεδρο, οι κοινοτικοί ηγέτες Χάρης Δανάλης, Νίκος Παπανικήτας και Μαρία Χρυσάνθου με την Φέι-Γιαλούση τον επισκέφθηκαν για να ενημερωθούν πώς θ' αντιμετωπίσει τις κοινοτικές γλώσσες.

Να υπενθυμίσουμε σ' αυτό το σημείο ότι η Κοινότητα είχε πρωτοστατήσει για να διδάσκεται η ελληνική γλώσσα στα δημόσια σχολεία και φυσικά ήθελε να εξασφαλίσει τη συνέχεια με υπόσχεση τού Μπομπ Καρ ότι θα υποστηρίξει τις κοινοτικές γλώσσες. Ομως αυτός είχε διαφορετική γνώμη και στη συνάντησή του με την κοινοτική ηγεσία τού είπε νέτα σκέτα ότι η διδασκαλία κοινοτικών γλωσσών θα είναι προαιρετική κάτω από μια Εργατική πολιτειακή κυβέρνηση με το αιτιολογικό ότι τα παιδιά μαθαίνουν πιο καλά μια γλώσσα επειδή την αγαπούν και όχι επειδή πρέπει.

Σύμφωνα με τον Μπομπ Καρ,

Κόσμια και... μη

Επιμέλεια ΓΙΩΡΓΟΥ ΧΑΤΖΗΒΑΣΙΛΗ

που είναι υπεύθυνος για τα μεγάλα προβλήματα που αντιμετωπίζει σήμερα η ΝΝΟ, ένα παιδάκι 8 χρονών μπορεί να διαλέξει αυτό που του είναι χρήσιμο. Γι' αυτό σαν γονείς ρωτούμε τα παιδιά μας αν προτιμούν να πάνε στο σχολείο ή στην παραλία για κολύμπι, γι' αυτό σαν γονείς ρωτάμε τα παιδιά μας αν προτιμούν να διδαχθούν μια ώρα

“σίγουρη” Εργατική βουλευτική έδρα δεν μπορούσε να εξασφαλίσει κρατικές επιχορηγήσεις από Εργατικές κυβερνήσεις επειδή δεν χρειάζονταν την ελληνική ψήφο, αλλά ούτε και από τις Λίμπεραλ κυβερνήσεις επειδή δεν μπορούσαν να κερδίσουν την έδρα με την ελληνική ψήφο!

Οι πολιτικοί γνωρίζουν μόνο μια

Οι κοινοτικές γλώσσες, η Κοινότητα και ο Μπομπ Καρ

Ελληνικά ή να παίξουν ποδόσφαιρο στο μάθημα γυμναστικής;

Όπως βλέπουμε, δεν είναι μόνο ο πρόεδρος Νείθαν Ρις εχθρός των κοινοτικών γλωσσών, με εξαίρεση τις τέσσερις ασιατικές τής προτίμησής του. Ο Μπομπ Καρ ήταν ο πρώτος διδάξας και όταν ο Χάρης Δανάλης άκουσε τα επιχειρήματά του αντέδρασε: “Μα, η πολιτική σας θα είναι χειρότερη από των Λίμπεραλ!” είπε στον υποψήφιο πρόεδρο και τί έκανε ο Μπομπ; Σηκώθηκε εκνευρισμένος, είπε στους κοινοτικούς ηγέτες “αν δεν σάς αρέσει η πολιτική μου, να πάτε στους Λίμπεραλ!” και έφυγε από την αίθουσα, αφήνοντας τον μελλοντικό υπουργό Παιδείας, Ακουλίνα, να διαπραγματευτεί με την ελληνική αντιπροσωπεία.

Γιατί συμπεριφέρθηκε τόσο αλαζονικά ο Μπομπ Καρ στους κοινοτικούς ηγέτες μας; Επειδή οι δημοσκοπήσεις έδειχναν πέρα από κάθε αμφιβολία ότι θα κέρδιζε τις εκλογές σε έναν μήνα και δεν τον ενδιέφερε πια η ελληνική ψήφος.

Ενας άλλος παροικιακός ηγέτης με πλούσιο έργο μού έλεγε ότι επειδή ο φορέας του βρισκόταν σε

γλώσσα, τη γλώσσα των αριθμών και η ομογένεια στην Αυστραλία ευτυχώς έχει τους αριθμούς για να την καταλαβαίνουν οι πολιτικοί. Γι' αυτό δεν αναγνωρίστηκαν τα Σκόπια και έφυγε άρον άρον ο Νικόλα Γκούεφσκι, γι' αυτό έχουμε πετύχει κρατικές επιχορηγήσεις για τα μεγάλα έργα μας, αλλά αν υπάρχει ένας τομέας που δεν χρησιμοποιήσαμε με επιτυχία τη δύναμη των αριθμών είναι για την ελληνική γλώσσα σε όλες τις βαθμίδες εκπαίδευσης.

Βλέπετε, η γλώσσα δεν είναι κάποιο μεγαλοπρεπές μέγαρο που μπορούμε να το επιδεικνύουμε με υπερηφάνεια και ας αξίζει περισσότερο από όλα τα κτήρια τής παροικίας μας. Οι Αγγλοι έχουν το British Council, οι Γερμανοί το Goethe Institut, οι Γάλλοι την Alliance Francaise για να προωθούν τις γλώσσες τους, εμείς τί έχουμε;

Ας αφήσουμε κατά μέρος τί θα μπορούσαν να κάνουν οι ελληνικές κυβερνήσεις για τα Ελληνικά, ας δούμε τί μπορούμε να κάνουμε εμείς για ν' αντιμετωπίσουμε τον κίνδυνο που απειλεί τις κοινοτικές

γλώσσες και τα ελληνικά, γιατί δεν αρκεί ο αγώνας τού “Κόσμου” με τις αποκαλύψεις του. Οι φορείς μας πρέπει να διαμαρτυρηθούν έντονα εναντίον τής πρότασης να διδάσκονται ΟΛΟΙ οι μαθητές υποχρεωτικά μια ασιατική γλώσσα, αφού υπάρχουν δεκάδες χιλιάδες μαθητές ασιατικής καταγωγής που μιλούν αυτές τις γλώσσες για να ικανοποιήσουν τις εμπορικές ανάγκες τής Αυστραλίας. Οι συμπάροικοι που είναι μέλη στα πολιτικά κόμματα θα πρέπει να προειδοποιήσουν τους ηγέτες τους ότι παίζουν με τη φωτιά αν δεν υποστηρίξουν τις κοινοτικές γλώσσες. Σαν πολίτες θα πρέπει να διαμαρτυρηθούμε στον βουλευτή τής περιοχής μας για τα καραγκιοζιλίκια στο υπουργείο Παιδείας, ειδικά σε έδρες που μπορούν ν' αλλάξουν “χρώμα” στις επόμενες πολιτειακές εκλογές.

Η υποχρεωτική διδασκαλία μιας δεύτερης γλώσσας είναι απολύτως αναγκαία, αλλά οι γονείς θ' αποφασίσουν ποιά θα είναι η γλώσσα αυτή, όχι η κυβέρνηση ή κάποιος απρόσωπος μανδρινός στο υπουργείο Παιδείας. Τα ελληνικά δεν θα σωθούν με χρήματα, όσα και αν διαθέσουμε, αλλά με τη διδασκαλία τους από το νηπιαγωγείο, όπως ακριβώς προτείνει η κυβέρνηση Ρις για τις ασιατικές γλώσσες.

Όταν ήρθαμε σ' αυτή τη χώρα όπως σε κάθε άλλη χώρα που μεταναστεύουν οι Έλληνες χιλιάδες χρόνια, αποδείξαμε πως είμαστε νομοταγείς πολίτες, δαιμόνιοι επιχειρηματίες, ικανότατοι επαγγελματίες και ευσυνείδητοι εργαζόμενοι που αφιερώσαμε τη ζωή μας για να βοηθήσουμε να γίνει αυτή η χώρα μοντέρνα και παράδειγμα προς μίμηση με τον πολυπολιτισμό της. Γι' αυτό έχουμε κάθε δικαίωμα να μεταλαμπαδεύσουμε στα παιδιά μας την πολιτισμική κληρονομιά τους, όπως έχουν δικαίωμα οι ασιάτες, οι αφρικανοί και όλοι οι άλλοι. Οι πολιτικοί δεν έχουν καμιά δουλειά στην απόφαση για την εκμάθηση δεύτερης γλώσσας από τα παιδιά και εγγόνια μας. Και για να το καταλάβουν καλύτερα, τους λέμε butt out!

* Οι Φίλοι τού Ελληνικού Συμβουλίου

Υπενθυμίζουμε τους ενδιαφερόμενους ότι η εκτελεστική επιτροπή των Φίλων τού Ελληνικού Συμβουλίου θα συνεδριάσει την προσεχή Δευτέρα και ώρα 7 μ.μ. στην Λέσχη “Μέγας Αλέξανδρος”, Μάριγκβιλ.

* Καλόο!

- Αν η ομοφυλοφιλία ήταν φυσιολογική, ο Θεός θα έφτιαχνε τον Αδάμ και τον Ιακώβ.

- Ας είχα την υγεία μου και ας ήμουν και πλούσιος.

- Πονοκέφαλος: Μέθοδος αντισύλληψης, χρησιμοποιούμενη κυρίως από γυναίκες.

- Νυμφομανής: Όρος που χρησιμοποιεί ο άντρας για τη γυναίκα που θέλει σεξ περισσότερο από ότι αυτός

- Μ' αρέσουν μόνο δύο τύποι γυναικών: οι ντόπιες και οι ξένες.

- Είπα στη γυναίκα μου την αλήθεια. Της είπα πως βλέπω ψυχίατρο. Μετά μου είπε κι αυτή την αλήθεια: βλέπει ψυχίατρο, δυο υδραυλικούς και έναν μπάρμαν.

* Μια λέξη κάθε ημέρα

Υπερρεαλισμός: Ο υπερρεαλισμός ή σουρεαλισμός γεννήθηκε στο Παρίσι και γνώρισε μεγάλη άνθηση κατά τις δεκαετίες του 1920 και 1930. Ο υπερρεαλισμός εμφανίζεται ως θεωρία το 1924 με το μανι-

φέστο του Αντρέ Μπρετόν. Σε όλα τα κείμενα του Μπρετόν και των άλλων υπερρεαλιστών η κοινωνική επανάσταση, η αλλαγή του κόσμου, η απελευθέρωση του ανθρώπου αποτελούν το πρώτιστο και κύριο μέλημα. Πίσω όμως από το κίνημα του υπερρεαλισμού βρισκόταν κατά έναν τρόπο μια θεωρία, η ψυχανάλυση, στην καθαρή φροϋδική της φάση, που η τεχνική και η μεθοδολογία της θα δρᾶσαν ευεργετικά στη φαντασία των οπαδών του κινήματος. Ο βασικός στόχος των υπερρεαλιστών ήταν να αντλήσουν από

το υποσυνείδητο την έμπνευσή τους. Έτσι, θα προκύψει η τεχνική της αυτόματης γραφής, δηλαδή της γραφής που προκύπτει από το υποσυνείδητο του καλλιτέχνη, ο οποίος για να το κατορθώσει «αδρανοποιεί» τη λογική του. Οι υπερρεαλιστές καλλιτέχνες αντλούν την έμπνευσή τους από το όνειρο, τη φαντασία, το ασυνείδητο και κάθε μορφή δημιουργικής δύναμης που κρύβουν μέσα τους, χρησιμοποιώντας λέξεις και μετακινώντας το πινέλο με τυχαίο και αυθόρμητο τρόπο, χωρίς τον έλεγχο της λογικής.

Ο υπερρεαλισμός αναπτύχθηκε κυρίως στη λογοτεχνία, όμως δεν περιορίστηκε εκεί, αλλά εξελίχθηκε σ' ένα ευρύτερο καλλιτεχνικό και πολιτικό ρεύμα, που συνδέθηκε με τα αριστερά κινήματα και επηρέασε γενικότερα την ανθρώπινη σκέψη. Από τους πιο σημαντικούς εκπροσώπους του κινήματος είναι οι ποιητές Λουί Αραγκόν, Πολ Ελιάρ, Ρενέ Κρεβέλ, Ροζέ Βιτράκ, Μπενζαμίν Περέ, καθώς και οι καλλιτέχνες Μαξ Ερνστ, Αντρέ Μασόν, Μαν Ρέι και Χουάν Μιρό. Στην Ελλάδα ο υπερρεαλισμός γεννήθηκε με την έκδοση το 1935 της πρώτης ποιητικής συλλογής του Αντρέα Εμπειρικού «Υψικάμινος». Ακολούθησαν οι δύο πρώτες ποιητικές συλλογές του Νίκου Εγγονόπουλου «Μην ομιλείτε στον Οδηγό» (1938) και «Τα Κλειδοκύμβαλα της Σιωπής» (1939).

